

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1387/05
05.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Виде Петровић – Шкоро, Неде Антонић и Софије Вагнер – Личеноски, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог ББ, кога заступа ВВ, адвокат, ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Лесковцу Гж.441/05 од 23.2.2005. године, у седници већа одржаној 5.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Лесковцу Гж.441/05 од 23.2.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лебану П.123/03 од 30.11.2005. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу по основу дуга плати за испуњење уговора о замени трактора од 15.6.1998. године износ од 3.000 ЕУРА у динарској противвредности, а по најповољнијем курсу на дан исплате са припадајућом домицилном каматом почев од 11.1.1999. године, па до 31.5.2002. године на основицу износа од 6.000 ДМ такође у динарској привредности, а од 1.6.2002. године па до исплате на основицу од 3.000 ЕУРА, такође у динарској противвредности и накнади туженом парничне трошкове од 43.624,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Лесковцу Гж.441/05 од 23.2.2005. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Лебану.

Против пресуде Окружног суда у Лесковцу тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су закључили писмени уговор о замени трактора 15.6.1998. године у _____. Овим уговором тужилац се обавезао да туженом преда у својину и државину свој трактор марке "___", а тужени се обавезао да тужиоцу преда у својину и државину свој трактор марке "___" и такав уговор је након тога реализован у овом делу. Чланом 2. Уговора странке су уговориле да тужени на име разлике у вредности замењених трактора и тужиоцу исплати 6.000 ДМ до 1.9.1998. године. Чланом 4. Уговора је уговорено да тужени преузме трактор марке "___" у виђеном стању, а констатовано је да су уговарачи разменили саобраћајне дозволе. Тужилац и тужени су својеручно потписали уговор. Тужени тужиоцу није исплатио уговорени износ на име разлике у вредности замењених ствари од 6.000 ДМ.

Према чл.124. Закона о облигационим односима у двостраним уговорима, кад једна страна не испуни своју обавезу, друга страна може, ако није што друго одређено, захтевати испуњење обавеза или, под условима предвиђеним у идућим члановима, раскинути уговор простом изјавом, ако раскид уговора не наступа по самом закону, а у сваком случају има право на накнаду штете. Према чл.324. ст.1. ЗОО дужник долази у доцњу ако не испуни обавезу у року одређеном за испуњење.

Тужилац и тужени закључили су двострано обавезни уговор о размени трактора, који нису били једнаке вредности, те су стога уговорили да тужени на име разлике у вредности замењеног трактора исплати тужиоцу 6.000 ДМ до 1.9.1998. године. Како тужени ову уговорну обавезу није испунио до уговореног рока, то су нижестепени судови правилно применили материјално право из цитираних одредби ЗОО и одредбе из чл.395. ЗОО, када су усвојили тужбени захтев.

Неосновани су ревизијски наводи да тужилац и тужени нису закључили уговор о трампи, него предуговор, који, према наводима ревизије не може бити основ за исплату наведеног износа, те да парничне странке нису уговор овериле код суда. Нижестепени судови су правилно закључили да су

парничне странке закључиле пуноважан уговор о размени покретних ствари, на којима се право својине стиче предајом у државину, а у том делу тужилац и тужени су своје обавезе из уговора испунили, јер је размена трактора реализована, а обавеза туженог да тужиоцу исплати износ који представља разлику до пуне вредности примљеног трактора настала је на основу закљученог уговора и заснива се на начелу једнаке вредности давања у заснивању двостраних уговора из чл.15. ЗОО.

Неосновани су наводи ревизије да је тужилац туженом предао туђу ствар и да није могао пренети право власништва на трактору добијеном трампом, што је супротно његовим наводима у жалби, а по којима је тужени пронашао правог власника, извесног ГГ и са њим закључио правно ваљан уговор, а који му је том приликом предао саобрћајну дозволу.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу чл.385. ст.3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу чл.393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

дм